

Παναγιώτης Μαυροειδής

► Να συμβάλουμε σε ένα αγωνιστικό και πολιτικό μέτωπο αντικαπιταλιστικής κατεύθυνσης

Τίποτα δεν είναι ίδιο μετά τις 28 Φλεβάρη και τις τεράστιες διαδηλώσεις. Μα δε θα ήταν λογικό να ήταν όλα αλλιώς μετά τις 28 Φλεβάρη του 2023, όταν δηλαδή συνέβη το έγκλημα της σύγκρουσης των τρένων με τους (τουλάχιστον) 57 νεκρούς στα Τέμπη; Υπάρχει πλέον κοινωνικό και πολιτικό ρήγμα. Πιο σωστά: υπάρχει ένας πολυποίκιλος ιστός πολλών μικρών και μεγάλων ρηγμάτων, που έχουν θρυμματίσει τον «τοίχο» του πολιτικού συστήματος και της «συντεταγμένης», δήθεν ευνομούμενης, πολιτείας. Το ποια ρωγμή και σε ποια κατεύθυνση θα βαθύνει, απορροφώντας την ενέργεια όλων των υπολοίπων, δεν είναι ακόμη σαφές, αλλά αργά ή γρήγορα θα συμβεί με πάταγο.

Υπάρχει τεράστια *απονομιμοποίηση της κυβέρνησης της ΝΔ*. Στα μάτια της κοινωνικής πλειονότητας τα στελέχη της κυβέρνησης, μία και μόνο έγνοια έχουν: να μείνουν στην κυβέρνηση. Μα δεν αντιλαμβάνονται ότι έχουν «πολιτικό κόστος»; Φυσικά! Όμως αυτό αντισταθμίζεται αφενός από τη μανία της διατήρησης της «κουτάλας» και αφετέρου από την ισχυρότατη, μέχρι θανάτου εξάρτηση από συμφέροντα ιδιωτικών επιχειρήσεων ή και πιθανόν από την ανάγκη να μη χαλάσει η εικόνα του ΝΑΤΟ. Μόνο έτσι μπορεί να εξηγηθεί η πρωτοφανής απόπειρα απόκρυψης κάθε στοιχείου για το φορτίο της εμπορικής αμαξοστοιχίας.

Υπήρξαν στη μεταπολίτευση και άλλοι νεκροί θύματα της πολιτικής και του αυταρχισμού της εκάστοτε αστικής κυβέρνησης. Συγκλονίζει σήμερα το γεγονός ότι δε χρειάζεται ένα νέο παιδί να είναι κομμουνιστής ή αναρχικός για να βρεθεί νεκρός, σε μια «ιδιαίτερη» στιγμή πολιτικής «στράτευσης» π.χ. σε μια διαδήλωση, αλλά ο «οποιοσδήποτε» νέος άνθρωπος σε στιγμή «κανονικότητας», όπως το να είσαι επιβάτης σε τρένο, παραθεριστής στο Μάτι ή κάτοικος στη Μάνδρα.

Η πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων έχει δεχτεί τεράστιο πλήγμα. Η ανοχή σε αυτές, με τη λογική «εντάξει ας βάλουμε τον ιδιώτη να δουλέψουν τα πράγματα σωστά και ας βγάλει και αυτός κάποιο κέρδος», αποδείχτηκε θανατηφόρα.

Η συγκάλυψη δεν εξέθεσε μόνο την κυβέρνηση της ΝΔ, αλλά και όλο το σύστημα της δήθεν δικαιοσύνης, της δήθεν «ουδέτερης» δικαστικής αστικής εξουσίας και κράτους. Όταν πρόκειται να ασκήσουν τα ίχνη κοινωνικής δικαιοσύνης και πολιτικής που έχουν απομείνει κινούνται με ρυθμούς γέρινης χελώνας, αλλά όταν είναι να μπαζώσουν και να κρύψουν τις ευθύνες των μεγάλων συμφερόντων, μετατρέπονται σε υπερηχητικούς πυραύλους.

Υπεράσπιση της ανάγκης, δυνατότητας και πεποίθησης για εργατικές και λαϊκές κατακτήσεις εδώ και τώρα

Στις συνθήκες αυτές, αναδιατάσσονται ήδη οι πολιτικοί συσχετισμοί. Ο κόσμος που πλημμύρισε τις πλατείες δεν καταχεριάζει μόνο την κυβέρνηση της ΝΔ. Κοιτάζει με σκεπτικισμό και τη «σοβαρή» αντιπολίτευση (ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ, ΝΕΑΡ), που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο προτείνει τη λύση της «προοδευτικής κυβέρνησης, που θα διώξει τον Μητσοτάκη», προσπαθώντας να έρθει στην εξουσία χωρίς να δεσμευτεί για τίποτα. Αφήνοντας άθικτο το πλαίσιο των ιδιωτικοποιήσεων, των δρακόντειων απαιτήσεων του Προγράμματος Σταθερότητας της ΕΕ, της περιστολής οικονομικών, κοινωνικών, δημοκρατικών δικαιωμάτων στο όνομα της ανάπτυξης, της πληρωμής του ληστρικού χρέους στο διηνεκές, της στροφής στις πολεμικές δαπάνες στο πλαίσιο του ΝΑΤΟ. Για αυτό και αντί να σηκώσουν το γάντι, κόβονται τα πόδια τους μπροστά στο ερώτημα του Μητσοτάκη στη Βουλή: «Ποια κυβέρνηση και με ποιο πρόγραμμα θα με αντικαταστήσει αλήθεια;». Η παραλλαγή του κλασικού κυβερνητισμού με πρόταση «Λαϊκού Μετώπου» αλά Γαλλία και «ρεαλιστικής ρήξης», όπως προβάλλεται κυρίως από ΜΕΡΑ25/ΛΑΕ και ΝΕΑΡ (που παίζει σε δύο ταμπλό), λειτουργεί συμπληρωματικά στην πρόταση «προοδευτικής» διακυβέρνησης.

Στην αριστερή πλευρά του επίσημου πολιτικού συστήματος, το ΚΚΕ έχει επιλέξει να μείνει σε ρόλο «αναχώματος» και κοινοβουλευτικού εγκλωβισμού της λαϊκής δυναμικής, μακριά από λογική ανατροπής. Συμβολικά (όπως κατέδειξε η «σοβαρή», «θεσμική» στάση στη διαδικασία εκλογής του ακροδεξιού Τασούλα σε Πρόεδρο της Δημοκρατίας) και κυρίως ουσιαστικά, με τους πολιτικούς στόχους που δεν θέτει, αυτό το μήνυμα εκπέμπει. Σε απάντηση της λογικής ανάθεσης σε μια νέα κυβέρνηση «εδώ και τώρα», που προβάλλουν τα προηγούμενα ρεύματα, το ΚΚΕ απαντά δια της ανάθεσης σε ψήφο και κομματική ισχυροποίηση και της μετάθεσης στον σοσιαλισμό.

Όλοι αφήνουν πολιτικό χώρο για την ενίσχυση της ακροδεξιάς τύπου Ελληνικής Λύσης ή Νίκης, που αγαλλιάζει η ψυχή τους με Τραμπ και Μελόνι ή για το φούσκωμα ενδο-συστημικών εναλλακτικών όπως η Πλεύση Ελευθερίας.

Υπάρχει ωστόσο και ευρύ δυναμικό μαχόμενης αριστεράς, με αντικαπιταλιστική, επαναστατική, κομμουνιστική αναφορά, που έχει κι αυτό ευθύνες να αναλάβει.

Οφείλουμε να συμβάλουμε στη συγκρότηση μιας ολοκληρωτικά διαφορετικής προοπτικής και ενός πολύμορφου αγωνιστικού και πολιτικού μετώπου, εργατικής αντικαπιταλιστικής κατεύθυνσης. Ανεξάρτητου από και σε πόλεμο με αστικές κυβερνήσεις, κεφάλαιο, ΕΕ, ΝΑΤΟ και το μπλοκ της άμεσης ή έμμεσης συναίνεσης, στο όνομα είτε της «ανάπτυξης» ή της «εθνικής στρατηγικής».

Η πολιτική «χρησιμότητα» αυτής της κατεύθυνσης θα κριθεί ταυτόχρονα σε δύο πεδία.

Το πρώτο, αφορά την πολιτική συνάντηση μιας ανεξάρτητης αντικαπιταλιστικής αριστεράς με σαφή διαχωρισμό από ΜΕΡΑ25/ΛΑΕ και ΚΚΕ. Στη βάση αυτή είναι σε εξέλιξη σχετική πρωτοβουλία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Πρέπει «να πάμε παρακάτω», υπερβαίνοντας λογικές που στο όνομα του «αντισεχταρισμού», αρνούνται την ανάγκη αντικαπιταλιστικού μετώπου.

Το δεύτερο και κρίσιμο πεδίο, είναι αυτό της συμβολής σε συγκρότηση ανατρεπτικού εργατικού και ευρύτερου λαϊκού και νεολαιίστικου κινήματος. Όχι υποστηρικτικά προς μια «γενική πολιτική δραστηριότητα». Αντίθετα, με κατανόηση της ανάγκης για πολιτικό ρόλο του ίδιου του κινήματος, (και) με νέες μορφές συγκρότησης και δράσης, με εκ νέου υπεράσπιση της ανάγκης, δυνατότητας και πεποίθησης για εργατικές και λαϊκές κατακτήσεις εδώ και τώρα. Η λογική του «ανέφικτου» των κατακτήσεων σήμερα, με όποια δικαιολόγηση, συντηρητικής ή «αριστερής» κοπής, μόνο το αντιδραστικό «Δεν υπάρχει εναλλακτική» εξυπηρετεί. Οφείλουμε να το αντιστρέψουμε: Είναι αναγκαίες και δυνατές οι

λαϊκές κατακτήσεις σήμερα, στο βαθμό που διεκδικούνται ενάντια στο πλαίσιο του ευρωκρατικού, καπιταλιστικού μονόδρομου, με διακριτό και ενισχυμένο ρόλο της αντικαπιταλιστικής αριστεράς.

Κόσμος και δυνάμεις και γι' αυτό το αναγκαίο πολιτικό βήμα, υπάρχουν πολλές. Πολιτικές ταλαντεύσεις γι' αυτό, ακόμη περισσότερες. Κρίσιμο στοιχείο για την αλλαγή στάσης είναι μια ισχυρή κομμουνιστική οργάνωση. Στο πλαίσιο αυτό ως Κομμουνιστική Απελευθέρωση αναλαμβάνουμε τις ευθύνες μας.

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα Πριν στο φύλλο 22-23 Μαρτίου

Πηγή: **PRIN**